

Při inventuře cédéček jsem objevil dvě dvojice nosičů, o kterých jsem ještě nenapsal, jakkoliv jsem je hodnotil. U dvou CD ostřílených interpretů jsem to snad ani nepovažoval zpočátku za nutné, dvojici interpretů „mladších“ jsem si naopak schovával pro naposlouchání. Nu, a nyní se mi zdá, že bych tyhle dvě dvojice mohl uvést do souvislosti.

O **Žalmanovi** se v současnosti hodně hovoří a píše v souvislosti s jeho natáčením filmu, ale stojí za to připomenout také jeho zatím poslední CD **Cestující muž**. Zpočátku jsem od něj nic moc neočekával, prostě jen další kolekci „žalmanovských“ písní, ale už první poslech mi naznačil, že to bude tentokrát jinak. A pak už se to jen potvrzovalo. CD je kompletně po hudební i textové stránce dílem Žalmanovým, a tak je překvapení o to větší. Žádný producentský tah ani nic podobného, ale prostě druhá (nebo kolikátá) míza. Deska nezní jako „Žalman za mlada“ nebo jako „Žalman politý živou vodou“ – kdepak. Při zachování všech základních žalmanovských poznávacích znaků v tvorbě přináší

Cestující muž

dynamickou, moderní a přitom ryze folkovou muziku, s neotřelými textovými tématy i obrazy. Poučenou léty praxe, ale současně i znalou moderních trendů. A ty tam jsou patrné bez zbytečných módních experimentů. Není to dospělý folk současnosti – je to folk budoucnosti. {desky 1428}

Druhou desku natočil **Neřež** s titulem **Jen blázní překročí svůj stín**. Vůbec nemyslím, že by Neřež byli blázni, ale na téhle desce svůj stín překročili. Skoro bych mohl napsat to samé, co o Žalmanovi – nečekal jsem, že na hřišti, které si Neřež za ta léta vytýčil, lze sehrát novou překvapivou hru – a ono lze. Opět zůstaly všechny atributy muziky, kterou od skupiny Neřež očekáváme – trochu obrácená do sebe, rytmicky a instrumentačně pestrá a plná překvapení. V každé skladbě najdete drobnou hudební výšivku, která se vám bude po poslechu vracet a budete se na ni těšit. Je pravdou, že album obsahuje 16 skladeb, a tak se hned tak neoposlouchá či nenaposlouchá. U mě vede hned úvodní

☐ *sedmém nebi*

a pak titulní

Jen blázní...

{desky 1519}

A teď dvojice těch mladších. **Rendez-fou** natočili album **Miniatury** a tomu názvu se nezpronevěřili. Jen tři skladby z šestnácti přesahují 3 minuty. A vyplatilo se to – být úsporný, výrazově, hudebně i textově sevřený na ploše, která nemá čas začít nudit, jakkoliv úplně nejobjevnější muziku skupina nepřináší – drží se ve schématech folku let devadesátých, moc jej nerozvíjí, ale dokázali uchovat všechny rozhodující pozitivní znaky a přenést je do jednadvacátého století. Výrazněji se to povedlo u skladeb

Čokoláda, Zaprodané duše, Madam, Pětačtyřicet

a skoro nikde se nekleslo pod standard. {desky 1493}

Nu, a nakonec jsem si nechal CD skupiny **Fajnbeat Na pouti**. Název kapely vlastně charakterizuje i sound alba a tak by se skoro nic nemuselo dodávat. Ale něco přeci jen: zatímco předchozí interpreti byli poměrně pevně ukotveni ve svém žánru, hlavní slovo, které charakterizuje desku Fajnbeatu je: přesahy. Ne žádné worldmusicové či alternativní, ale prostě jen oscilování mezi popem a rockem se solidním folkovým základem. Vyniknou kytary, jemné i ty tvrdší, jako korálky se skladbami vinou flétna či jiné píšťalky (

Adriano, Slova jsou slova

), tempo spíše střední, ale najdeme i dynamické záležitosti (

Lítám nízko

Dvě a dvě

Napsal uživatel Miloš Keller
Sobota, 28 Říjen 2017 22:06

---

nebo

Ulice

). Nejen díky textům mají skladby „fajn beatovou“ atmosféru. Najdou se i trošku mimózní věci –

Pavel pije čaj

, ale o to víc vynikne třeba hned následující komorní balada

Vracím se

. A když myslíte, že jste poznali všechny polohy skupiny, ozve se skoro závěrečná instrumentálka

Resoirboco

a vy víte, že si desku pustíte znova.{desky 1492}